

תפלת לחש עם הש"ץ מלה במלה

פרי מגדים סי' נב א"א ס"ק א

עוד אני העני מסופק, אם בא לבית הכנסת ורואה שאי אפשר שיתפלל עם הציבור בלחש, אם נאמר חזרת הש"ץ נמי תפלת הציבור הוה, שמוציא שאינו בקי ... ומכל מקום נראה שתפלת הציבור הוה בלחש, וכעת לא מצאתיו.

אשל אברהם (מבוטשאטש) שם

אין ספק שכשמתפללים בעת חזרת הש"ץ התפלה, הרי זה תפלה עם הציבור ממש.

שוע"ר סי' קט

ג וכשהוא מוכרח להתחיל מיד ומתחיל עם הש"ץ, כשיגיע עם הש"ץ לנקדישך או לנקדש כפי נוסח מדינות אלו יאמר עמו מלה במלה כל נוסח הקדושה כמו שהוא אומר. שאף שאין היחיד אומר קדושה בתפלתו, כשהוא אומר עם הש"ץ אינו נקרא יחיד.

וכן יאמר עמו מלה במלה כל נוסח ברכת האל הקדוש וברכת שומע תפלה כדי שיסיים הברכה עם הש"ץ ביחד, ושוב אינו צריך לענות אמן כמו שהש"ץ אינו צריך, שהציבור עונים אחריו, ועניית הציבור היא גם כן על ברכות של זה. וגם יכוין כשיגיע ש"ץ למודים יגיע גם הוא למודים, או להטוב שמך, כדי שישחה גם הוא עם הציבור במודים. ואם יכול לגמור כל התפלה עד שיגיע ש"ץ לסיום שומע תפלה יכול להתפלל בפני עצמו אחר סיום האל הקדוש.

וכל זה כשמוכרח להתפלל מיד משום סמיכת גאולה לתפלה, או מפני שהשעה עוברת, אבל אם אינו מוכרח לא יתחיל עם הש"ץ ולומר עמו נוסח הקדושה, לפי שלכתחלה צריך לשתוק ולשמוע נוסח הקדושה מפי הש"ץ, ולענות אחריו קדוש וברוך וימלוך בלבד.

לבושי שרד שם, למ"א ס"ק ט

ולפי מה שנשתרבו עתה המנהג באשכנזים שאומרים הציבור נקדש עם הש"ץ, אם כן מותר גם לכתחלה להתחיל להתפלל עם הש"ץ.

שוע"ר סי' קכה

א כשם שמצות קדיש היא שהש"ץ אומר יתגדל ויתקדש כו' בשביל כל הציבור, והם עונים אחריו אמן יהא שמיה רבא, כך היא מצות הקדושה לכתחילה, שיאמר הש"ץ נקדישך או נקדש, והציבור שותקין ומכוונים למה שהש"ץ אומר, עד שמגיע לקדושה, ואז עונים הציבור קדוש ... ואם רצה לומר מילה במילה עם הש"ץ בלחש אין איסור בדבר, שכיון שהם אומרים כל מלה ומלה יחדיו, אמירת שניהם נחשבת כאחת, **כמו שיתבאר בסי' קפ"ג**. אלא שאין לעשות כן לכתחלה אלא מדוחק, וכמו שיתבאר שם, **וכמו שנתבאר בסי' ק"ט** ... יש לענות קדוש וברוך אחר נקדישך או נקדש שאמר הש"ץ, אלא אם כן מדוחק, שמוכרח לומר עם הש"ץ כמו שנתבאר בסימן ק"ט. ויש נוהגין כן מטעם הידוע להם אפילו שלא מדוחק, לומר כל נוסח הקדושה עם הש"ץ מילה במילה בלחש.

שוע"ר סי' קפג

י נכון שיאמר בלחש מילה במילה עם המברך כל ברכה וברכה, ואפילו החתימות, לפי שאין כל אדם יכול לכוין לשמוע כל תיבה ותיבה מפי המברך, ואם באמצע יפנה לבבו ולא ישמע איזו תיבה המעכבת לא יצא ידי חובתו ... ואע"פ שאין מזמנין אלא כשמצטרפין לברך כולם ברכת המזון בבת אחת, דהיינו שאחד מברך לכולם, ולא כשכל אחד מברך לעצמו, שאין כאן זימון כלל ... מכל מקום כיון שכל ברכת המזון עד החתימה אומרים כולם יחד מילה במילה עם המברך ברכת המזון הרי זה כאמירה אחת ... ויש חולקין על זה ואומרים שאין מזמנים אלא אם כן אחד מברך לכולם והם שומעים, ולכל הפחות צריכים לשתוק ולשמוע עד סיום ברכת הזן, וכן עיקר.